

Sestry Machatovy – Nezapomenutelná dvojčata

Sestry Machatovy přišly na svět v neděli 31. července 1938. V letech 1955 až 1967 získaly medaile i skvělá umístění na světových a republikových soutěžích v umělecké, posléze moderní gymnastice, mistrovské tituly v plavání a skocích do vody. Přitom obě zvládaly kariéru sólistek baletu Státního divadla v Brně.

Jako malé vyrůstaly ve skromných poměrech, pořád spolu, vystačily si samy i při hraní. Do školy začaly chodit na konci války, první vysvědčení měly ještě německé. Do rytmiky dovedla maminka dcery v šesti sedmi letech, současně je však přihlásila i na plavání, protože sama plavat neuměla. Tehdy netušila, že pro ně bude bazén stejně přirozeným prostředím jako tělocvična.

V plavecké škole trénovali dohromady kluci i děvčata. Dvojčata začínala být známá také jako gymnastky, ale ani plavecká příprava neunikla tisku. Novináři obdivovali sportovní dovednosti sester i jejich půvab. Po devítiletce se rozhodovaly, kam dál. Dobře malovaly, proto prvotní úvahy směřovaly na výtvarnou uměleckou školu. Na UMPRUM, kam zašla s žádostí o přijetí maminka, měli však jen jedno volné místo. Tím to skončilo, protože chtěla, aby studovaly spolu. A tak si napsaly přihlášku na stavební průmyslovku, směr architektura, a jako druhou školu taneční konzervatoř. Pak jednoho dne Hana rezolutně prohlásila, že na stavebku nepůjde!

Na taneční konzervatoři vedla sestry celé tři roky primabalerína Jiřina Šlezingrová, mimo jiné sólistka baletu Státního divadla v Brně. Oceňovala jejich píli a houževnatost, na škole byly obě tahákem. V roce 1957 dostaly nabídku angažmá v baletním souboru Státního divadla v Brně s měsíčním platem 700 korun. Za první výplatu si koupily kabelky, zbytek peněz daly mamince.

Z rytmiky přešly Hana s Jiřinou k umělecké gymnastice. Od roku 1954 se v Československu pořádaly závody a ony patřily k prvním závodnicím v historii tohoto sportu. Vystupovaly v podomácku ušitých dresech z přiléhavých triček s dlouhým rukávem, obarvených na černo. Cvičilo se bez koberce a naboso. O živý hudební doprovod se staral klavírista. Hana stála na stupních vítězů třikrát – v sestavě bez náčiní, díky povinnému skoku a volné sestavě. Jiřina získala třetí místo za povinný skok a druhé za sestavu bez náčiní. O rok později při mistrovství Československa, které se konalo v Brně, se po dlouhém závodě, končícím třicet minut po půlnoci, stala Jiřina mistryní ČSR, Hana získala „bramborovou“ medaili.

Gymnastický rok 1963 byl pro obě velmi úspěšný – vše směřovalo k významné události, prosincovým mezinárodním závodům v Budapešti, dodatečně vyhlášeným jako první mistrovství světa. Z československých gymnastek nejlépe dopadla Hana, která celkově vybojovala čtvrté místo. Po třetím mistrovství světa v Kodani ukončily sestry Machatovy závodnickou činnost, Jiřina posléze získala titul zasloužilá mistryně sportu.

Začaly pracovat jako trenérky a později rozhodčí 2. třídy, obě se vydaly i na pedagogickou dráhu. Souběžně se věnovaly baletu, přičemž o jejich závodění se v divadle moc nevědělo. První společné vystoupení sester proběhlo při premiéře Labutího jezera 28. listopadu 1963. Samostatná sóla měly poprvé v Mozartových Maličkostech, kde se střídaly v roli Amorků.

Za největší společné vystoupení považují premiéru Prokofjevovy Popelky v březnu 1967, během níž po celou dobu neopustily jeviště.

Jiřina Langová je náruživou čtenářkou, zatímco její sestra Hana Bubníková se ráda toulá přírodou s labradorkou Jessikou.